

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 7. października 1911.

Treść: (№ 199—201.) 199. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy wyrobie papieru. — 200. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wążkotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries przy Bozen do pensjonatu Germania. — 201. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gmin Zaborze i Wulka Mazowiecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

199.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i Ministerstwem robót publicznych z dnia 25. września 1911,

którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy wyrobie papieru.

Pod względem urządzenia i ruchu zakładów dla wyrobu papieru z szmat oraz z drzewa tartego, celulozy drzewnej i słomianej itd., z wyjątkiem jednak zakładów dla wyrobu wymienionych na końcu półfabrykatów, wydaje się na zasadzie § 74. ordynacji przemysłowej następujące przepisy dla ochrony życia i zdrowia zatrudnionych przy tem robotników.

A. Postanowienia ogólne.

1. Co do jakości pracowni i zabezpieczenia używanych tam maszyn i urządzeń roboczych mają mieć analogiczne zastosowanie przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 176, punkty 1. do 106., z następującymi zmianami:

B. Przepisy co do obrabianego materiału, oraz urządzeń fabrycznych i pracowni.

Używanie szmat i postępowanie z nimi.

2. Używanie szmat, nieodwietrzonych odpowiednio, po których można poznać lub o których przedsiębiorcy wiadomo, iż pochodzą z starych opatrunków, bielizny trupów, bielizny osób gruźliczych lub innych chorych zakaźnych, jest zakazane.

3. Szmaty, nadchodzące w balach lub workach, można składać tylko w lokalach, służących wyłącznie do tego celu i oddzielonych od innych pracowni.

Także do obrabiania szmat należy przeznaczyć lokale, służące wyłącznie do tego celu i oddzielone od reszty pracowni, które muszą posiadać ściany o gładkiej wyprawie i gładkie podłogi do mycia, ile możliwości bez spajań.

4. Roztargiwanie szmat i wybijanie z nich kurzu może odbywać się tylko przy użyciu urządzeń mechanicznych (tłuków, aparatów cepowych), zaopatrzonych w szczelne osłony i wywiejniki do miejscowego wchłaniania kurzu. Kurz ma się zbierać w odpowiednio wielkich i łatwo dostępnych komorach z przegrodami lub w osobnych zbiornikach na kurz (cyklonach).

5. Sortowaniu i rozdrabnianiu można poddawać tylko szmaty, już odpylone i roztargane.

Wyjątek może zająć tylko wtedy, jeżeli rozdrobnienie skutecznie się na przyrządach do krajania szmat, zaopatrzonych w miejscach doprowadzania i krajania w osobne przyrządy do wchłaniania kurzu.

Ręczne sortowanie i rozcinięcie szmat można przedsięwziąć tylko w lokalach, wyłącznie na ten cel przeznaczonych; ma ono odbywać się na stołach z siatką drucianą i stałymi nożami, tak iż cięższy kurz zbiera się pod siatką i może być łatwo usunięty. Lżejszy kurz, powstający przy pracy, należy usuwać zapomocą mechanicznego wchłaniania i zbierać w odpowiednio wielkich i łatwo dostępnych komorach z przegrodami lub w osobnych zbiornikach na kurz (cyklonach).

6. Prócz postanowień powyższych należy uwzględnić przy manipulacjach z szmatami nadto każdorazowo obowiązujące przepisy o ochronie przed przenoszeniem się chorób (wąglika, ospy).

Przyrządy do gotowania parą.

7. O ile obowiązujące każdorazowo przepisy ustawowe nie wymagają zarządzeń dalej idących, powinno się poddawać przyrządy do gotowania parą przed rozpoczęciem ich użycia urzędowej próbie ciśnienia przy analogicznem zastosowaniu odnośnych postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. października 1875, Dz. u. p. Nr. 130. Poświadczanie co do wypróbowania każdego przyrządu należy przechowywać w pobliżu aparatu dla przeglądu organów władzy. Ponadto należy poddawać przyrządy te peryodycznej rewizji przez rzeczoznawcę, która ma mieć miejsce co najmniej raz na rok; co do przeprowadzonych rewizji powinno się prowadzić zapiski.

8. Przy każdym przyrządzie do gotowania musi się uwidocznić w sposób wyraźny i trwały w miejscu łatwo dostrzegalnem nazwisko wytwórcy, rok wyrobu i najwyższe dopuszczalne napięcie pary (w kilogramach na centymetr kwadratowy). Nadto musi znajdować się przy każdym przyrządzie do gotowania, a względnie przy przewodzie, doprowadzającym parę do niego:

- a) przynajmniej jeden wentyl bezpieczeństwa, a jeżeli przyrząd bywa zasilany parą o mniejszem napięciu aniżeli napięcie w kotle parowym, także pewnie funkcjonujący wentyl odprowadzający; przekrój przechodowy wentyla bezpieczeństwa musi przy dopuszczeniu niższego napięcia w przyrządzie do gotowania aniżeli w kotle parowym być conajmniej równy przekrojowi przewodu, doprowadzającego parę;
- b) co najmniej jeden dokładny i pewny manometr z tarczą podziałkową dla najwyższego dopuszczalnego napięcia i z nasadką na manometr kontrolny;
- c) kurek do próbek i odpuszczania wody, względnie wentyl do wypuszczania pary.

W przewodzie, doprowadzającym parę do przyrządu do gotowania, musi być unieszczony prócz wentyla zamykowego nadto pewnie funkcjonujący wentyl wsteczny.

Przyrządy do gotowania parą powinno się ustawić w osobnych lokalach.

Przygotowanie masy.

9. Do przyrządzania rozczyńców chlorku bielącego, względnie gazu chlorowego oraz na holendry blichujące należy przeznaczyć lokale odosobnione, wysokie i dające się łatwo przewietrzać. Osobom, zatrudnionym w tych lokalach, należy dostarczyć wzwiewników, dostosowanych do powyższego celu.

Przy braniu kwasów z balonów z kwasami należy używać wózków lub przyrządów do przechylania.

10. Wszystkie stępy należy zaopatrzyć w automatycznie działające przyrządy do zgarniania materiałów, przeznaczonych do rozdrobnienia, i zabezpieczyć przed każdym niebezpiecznem zetknięciem. Wypróżnianie stęp ma odbywać się albo automatycznie albo w stanie spoczynku. Przy stępach musi górna krawędź brzegu talerza leżeć w wysokości przynajmniej 80 centymetrów ponad podłogą.

11. Przed rozpoczęciem używania walców suchych powinno się je poddać wypróbowaniu przez właściwy organ rewizji kotłów parowych; w przewod doprowadzający parę należy włączyć manometr, wentyl bezpieczeństwa, a w razie używania pary dławionej także wentyl redukcyjny. Najmniej co pięć lat ma właściwy organ rewizji kotłów parowych przedsięwziąć dodatkowy pomiar średnicy walca suchego, którego wynik należy wpisać do certyfikatu próby. Po odtoczeniu względnie wypolerowaniu szmirglem należy zmierzyć dodatkowo średnicę każdego walca suchego i zawiadomić właściwy organ rewizji kotłów parowych o wyniku tego pomiaru.

Walce suche muszą już być w ruchu, zanim wpuści się parę; regularne usuwanie wody z walców tych i zapobieżenie wstecznemu odpływowi wody kondensacyjnej powinno być zapewnione.

12. Szczególnie niebezpieczne miejsca przed prasami mokrymi przy maszynach do papieru należy zabezpieczyć przez położenie mostków drewnianych z poręczami w wysokości piersi i kolan.

Przyrządzanie papieru.

13. Przyrządy do poprzecznego krajania papieru muszą być zaopatrzone w taśmy doprowadzające, a nadto w ochrony kół (rozpędowych, dźwigających) i noży.

Przy maszynach obcinających musi znajdować się automatyczne urządzenie wyłączające przy najwyższem położeniu noży (wyjąwszy ręczne maszyny

obcinające, które muszą posiadać zamek dźwigniowy); ich szpary wodzidłowe i koła muszą być nadto zabezpieczone i posiadać ochrony blaszane, zapobiegające uszkodzeniom przez żeberka osady noży. Maszyny pospieszne do obcinania papieru z trzech stron muszą być ponadto wyposażone w ochronę noży i w blaszane odprowadzacz obrzynków.

14. Przy zewnętrznych napędach korbowych należy wypełnić przestrzeń między sprychami kół rozpędowych blachą lub siatką drucianą w razie, gdyby przyrządy te nie były zupełnie zakryte.

Styczne przynależnych par walców przy maszynach do satynowania i kalandrach należy zabezpieczyć listwami, wręgami żelaznymi, walcami doprowadzającymi lub doprowadzaniem papieru na taśmach bez końca.

Krażki do umocowania zwojów papierowych na przyrządach zwijających nie powinny mieć ostrych brzegów, a śruby naciskowe muszą być wgłębione.

15. Dla podsuwania materyałów do przyrządów do odpylania i krajania szmat, do step itp. muszą znajdować się pod ręką odpowiednie środki pomocnicze.

Czyszczanie i przewietrzanie pracowni.

16. Codziennie po ukończeniu pracy należy pozmiatać pył szmacyany po zwilżeniu podłogi. Zebrany pył szmacyany należy spalić albo odsterylizować i zrobić nieszkodliwym w sposób, zapewniający zupełną gwarancję.

17. Przed użyciem blichowni należy je zawsze odpowiednio przewietrzyć.

Urządzenie umywalni, szatni i łazienek.

18. Dla robotników i robotnic, zajętych przy manipulacji z szmatami i blichowaniu chlorkiem, należy urządzić w pobliżu pracowni umywalnię i szatnię, podzielone według płci. Robotnikom tym należy dostarczyć również przyborów do mycia się i ręczników.

W ubikacjach, służących do manipulowania z szmatami, nie wolno przechowywać odzieży, przeznaczanej na ulicę.

19. W przedsiębiorstwach, zatrudniających przy manipulacji z szmatami dziesięciu lub więcej robotników albo robotnic, należy urządzić odpowiednią łazienkę i oddać ją bezpłatnie do użytku osób tych, pouczywszy je z naciskiem o konieczności dokładnego oczyszczania swego ciała.

Dostarczanie odzieży roboczej i wziewników.

20. Wszystkim robotnikom i robotnicom, zajętych przy manipulacji z szmatami i blichowaniu chlorkiem, należy dostarczyć bezpłatnie odzieży

roboczej, dającej się prać, i wziewników, a względnie czystych chustek lnianych. Odzież roboczą należy prać najjużej co 14 dni, a wkładki wziewników względnie chustki zmieniać codziennie.

Pierwsza pomoc.

21. Między materyałami, które ma się utrzymywać w zapasie celem udzielania pierwszej pomocy, należy zamieścić także odpowiedni zasób gazy, chustek, opatrunków, środków antyseptycznych i tamujących krew, oraz odtrutek przeciw zatruciu gazem chlorowym (alkoholu, płynu amoniakowego) i bizmutowych opasek oparzelinowych Bardelebena.

Nazwiska i mieszkania lekarzy kasy chorych należy podać do wiadomości robotników przez przybicie odnośnych uwiadomień w warsztatach.

C. Przepisy co do ruchu.

Użycie robotników.

22. Roboty szczególnie niebezpieczne powinno się poruczać tylko takim osobom, które są obznajomione z nimi i z odnośnymi niebezpieczeństwami i posiadają potrzebne uzdolnienie.

Pijanych nie należy dopuszczać do pracowni.

Osób, o których pracodawcy wiadomo, iż cierpią na padaczkę, kurcze, przemijające napady nieprzytomności, zawrót głowy, głuchotę albo inne słabości lub wady fizyczne w tym stopniu, iż byłyby przy niektórych czynnościach narażone na niezwykle niebezpieczeństwo, nie wolno używać do robót tego rodzaju. Przy bezpośredniej manipulacji z szmatami nie wolno zatrudniać robotników młodocianych oraz robotników z chorymi lub wrażliwymi organami oddechowymi, dalej robotników gruźliczych i mających otwarte rany.

23. Do bezpośredniej manipulacji z szmatami wolno przeznaczać tylko szczepionych robotników i szczepione robotnice.

Używanie urządzeń fabrycznych i ochronnych.

24. Narzędzi roboczych i przyrządów ochronnych należy używać tylko do tego celu, do którego są przeznaczone. Urządzenia ochronne, które ze względów ruchu usunięto w pewnym celu, muszą być po osiągnięciu tego celu zaraz napowrót założone.

Samowolne usuwanie lub nieużywanie istniejących urządzeń ochronnych jest surowo zakazane.

Każdy robotnik jest obowiązany donieść zaraz swoim przełożonym o dostrzeżonych w danym razie uszkodzeniach lub innych uderzających zjawiskach w urządzeniach przedsiębiorstwa.

Robotnicy nie powinni manipulować przy maszynach, których obsługa, używanie lub utrzymanie w porządku nie należy do nich. Również jest im wzbronione przedsięwzięcie przy motorach i maszynach, które obsługują, czynności niespowodowanych przydzielonymi im pracami.

Przed wstrzymaniem motoru należy zastanowić wszystkie wyłączalne maszyny robocze.

Odzież.

25. Robotnicy, obsługujący przenośnic, nie mogą nosić fartuchów ani płaszczy.

Zachowanie się robotników.

26. Spożywanie potraw i palenie tytoniu w pracowniach jest zakazane, o ile kierownictwo przedsiębiorstwa nie zezwoliło na to wyraźnie co do pewnych lokali. Zezwolenia tego nie można udzielić, jeżeli względy higieniczne przemawiają przeciw niemu. To samo odnosi się do przynoszenia z sobą do pracowni napojów wysokokowych.

Wszystkie czynności, sprzeciwiające się celom ruchu, a zwłaszcza postępowanie swawolne, które mogłoby narazić na niebezpieczeństwo samego sprawcę lub inne osoby, są wzbronione.

Postępowanie przy wypadkach.

27. O każdym wypadku w przedsiębiorstwie ma ten, którego wypadek ten dotknął, albo gdyby on nie mógł tego uczynić, mają świadkowie wypadku donieść zaraz położonemu organowi nadzorcemu.

Ogłoszenie przepisów ruchu.

28. W każdym oddziale przedsiębiorstwa należy umieścić w miejscu widocznym i dostępnym dla wszystkich robotników przynajmniej jeden egzemplarz niniejszych przepisów ochronnych w formie plakatu.

D. Postanowienia karne.

29. Przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego, o ile nie przedstawiają się jako przekroczenia, podlegające ukaraniu według przepisów ustawy przemysłowej, będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami od 2 do 200 K albo aresztem od 6 godzin do 14 dni.

E. Początek mocy obowiązującej.

30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w sześć miesięcy po ogłoszeniu. Przepisy tegoż mają jednak zastosowanie do zakładów już istniejących i zatwierdzonych o tyle tylko, o ile spowodowane nimi zmiany w urządzeniu dadzą się przeprowadzić bez uszczuplenia praw, nabytych

konsensem, z wyjątkiem gdyby chodziło o usunięcie wadliwości, zagrażających oczywiście życiu lub zdrowiu robotników, albo gdyby postawione wymagania dały się przeprowadzić bez nadmiernego nakładu kosztów i bez znaczniejszych przerw w ruchu.

Wickenburg wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

200.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 25. września 1911,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej wąskotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries przy Bozen do pensjonatu Germania.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach drugorzędnych z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i k. Ministerstwem wojny właścicielowi hotelu Leopoldowi Ederowi w Gries żadaną koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wąskotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries do pensjonatu Germania, która ma być wybudowana jako kolej linowa, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonariusz z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas trwania uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule X. powyższej ustawy, oznacza się na lat 15.

§ 2.

Koncesjonariusz ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonariusz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyjonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyjonowanej kolei miano użyć dróg publicznych, winien koncesyonaryusz postarać się o zezwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Przy budowie koncesyjonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby ewentualnie w przyszłości wydano, a wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie ma obowiązywać zasada, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, tudzież budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem taboru wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej i które będą należycie wykazane, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i istotnej straty na kursie, poniesionej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał zadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordonansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie należy ułożyć z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryusz jest obowiązany uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesji lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacji.

§ 9.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryusz żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryusza przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczzonego związku.

Zabezpieczenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryusz miał obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po upływie trzech lat służby, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej.

Statuty kasy pensyjnej, która będzie ewentualnie założona, oraz wszelkie ich zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 11.

Koncesyonaryusz jest obowiązany dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na sześćdziesiąt (60) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzezonego czasu, gdyby nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 13.

Prawo przepadku na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyjonowanej kolei.

§ 14.

Koncesyonaryusz nie może oddawać osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyjonowanej

kolei żelaznej, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom. zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Röll wlr.

201.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. września 1911,

dotyczące przydzielenia gmin Zaborze i Wulka Mazowiecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminy Zaborze i Wulkę Mazowiecką wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Uhnowie i przydziela je do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger wlr.